

Srdce v oblacích

ELIZABETH HARAN

„Dobrý den, slečno Thomasová,“ ozval se ode dveří mužský hlas. Od chvíle, kdy jí Sarah vyhrožovala, že ji zapíše na seznam uchazečů o místo zdravotní sestry v nemocnici v Alice Springs, uplynul už týden. Catherine seděla na židli a zamyšleně se dívala z okna. Bylo parné odpoledne a sucho už zahubilo téměř všechnu vegetaci, ale pohled na MacDonnellovo pohoří byl jako vždy úchvatný. Hlavně při východu a západu slunce. Držela v rukou knihu, ale dál než k první stránce se nedostala. Tu sice přečetla už alespoň desetkrát, ale neměla tušení, co na ní stálo.

„Pamatujete si mě? Jsem doktor Fitzpatrick z nemocnice v Alice Springs. Před několika měsíci jste u nás ležela.“

„Samozřejmě. Dobrý den, doktore Fitzpatricku.“ Lékař byl vždy milý, chápavý a trpělivý. „Co vás sem přivádí?“

„No, kdysi jste mi říkala, že jste zdravotní sestra. Nebudu chodit kolem horké kaše. Máme nedostatek zaměstnanců, a tak jsem si řekl, že se vás zeptám, jestli byste nám nepomohla.“

Catherine si ho nedůvěřivě změřila pohledem. „V tomhle má prsty Sarah Wilsonová, že jo?“

„Tak trochu. Bude k nám nastupovat, a když jsem si povzdechl, že máme málo personálu, odkázala mě na vás,“ přiznal lékař rozpačitě. „Vytrhla byste nám trn z paty, slečno Thomasová,“ naléhal.

Catherine energicky zaklapla knihu. „Určitě víte, že mého snoubence sestřelili Japonci,“ pronesla hořce. Bolestivá rána na duši se znovu otevřela.

Doktor Fitzpatrick přikyvl. „Ano, tehdy jste mi to říkala. Věřte mi, že mě to moc mrzí. Je mi jasné, že pohled na zraněné vojáky by vám znovu a znovu připomínal vaši ztrátu, a proto jsem dlouho váhal, jestli se za vámi mám rozjet. Ale zkuste se na to podívat jinak. Kdyby vašeho snoubence přivezli do nemocnice, určitě byste chtěla, aby o něj pečovala kompetentní a starostlivá sestra, ne?“

Catherine polkla. „To ano.“

„Měl bych pro vás takový návrh. Zkuste to alespoň na pár dní. Když budete mít pocit, že to nezvládnete, nebudeme vás do ničeho nutit. Ale myslím si, že jste vynikající zdravotní sestra a tato práce je vaším posláním.“

Aniž by to tušil, uhodil hřebíček na hlavičku. Catherine se mu tehdy nesvěřila s tím, že pravděpodobně nebude moct mít děti. A tím pádem ani manžela. Jediné, co ji v životě čeká, je práce.

„Sarah mi také řekla, že jste pracovala v sirotčinci. Řekl bych, že vás děti musely milovat. V nemocnici máme spoustu malých pacientů. Bílých i austrálských. Když vidím, jak ti drobečkové trpí, láme mi to srdce. Tolik by potřebovali laskavou ženskou náruč.“

„Máte ještě nějaké eso v rukávu, doktore Fitzpatricku, nebo už je to všechno?“ uculila se Catherine.

Lékař se usmál. „Už asi ne, budete se muset spokojit s tím, co jsem vám napovídal. Ale teď vážně. Někoho jako vy bychom v nemocnici opravdu potřebovali. Aspoň si to promyslete. Víím, že práce zdravotní sestry není vůbec snadná, ale rozhodně je to smysluplnější, než když tady budete celé dny sedět s rukama v klíně, nemyslíte?“

„Ale tady to není ani zdaleka tak špatné,“ namítla Catherine a uhnula pohledem. Poprvé za tu dobu měla pocit, že je od ní sobecké, když se tady zavírá před světem.

„Jednou jsem si při nehodě na motorce zlomil obě nohy a poslali mě do podobné zotavovny. Po týdnu jsem si myslel, že tam zešílím!“ řekl. „Kdo je zvyklý pečovat o ostatní, nedokáže přenést přes srdce, že mu někdo pomáhá při mytí a oblékání.“

Catherine potlačila úsměv. Měl naprostou pravdu, i pro ni to bylo zpočátku velmi těžké.

„Popřemýšlejte prosím o mém návrhu, slečno Thomasová. Opravdu vás zoufale potřebujeme,“ zaprosil lékař. Potom se otočil k odchodu.

Catherine v tu chvíli věděla, co musí udělat. Jen doufala, že svého rozhodnutí nebude později litovat. „V pondělí nastoupím do služby. Uvidíme, jak mi to půjde,“ dodala. Bude potřebovat pár dní, aby si našla byt a připravila se na novou práci.

Doktor Fitzpatrick se rozzářil. „Děkuju vám, slečno Thomasová. Nebo bych měl říct spíš *sestro Thomasová*?“ Pohlédl na hodinky. „Už je skoro po polední pauze, musím se vrátit do nemocnice. Na shledanou v pondělí!“

Catherine se podařilo sehnat malý zařízený byt nedaleko nemocnice. Loni ji opravdu bavilo, když se mohla starat o děti, a proto se na novou práci těšila. Zároveň se však trochu bála. Bude totiž muset pečovat i o zraněné vojáky. Už jen při té představě se jí svíral žaludek.

Jen půl hodiny poté, co jí začala první směna, v nemocnici vypuklo peklo. Z Darwinu dorazily dva nákladní automobily plné zraněných civilistů a vojáků. Strávili na cestě tři dny a dvě noci, protože na severu panovalo období dešťů a auta několikrát uvízla v bahně. Doktor Fitzpatrick na Catherine omluvně pohlédl, ale na utěšování teď nebyl čas. Pacienti byli úplně vyčerpaní. Lékaři nejprve ošetřili ty z nich, kteří jejich pomoc potřebovali nejvíce, a sestry se mezitím postaraly o ostatní, kteří museli počkat. Catherine neměla čas na přemýšlení, a to bylo jediné dobře. Čas ubíhal neuvěřitelně rychle.

Z útržkovitých rozhovorů pochopila, že Japonci opět bombardují sever Austrálie. Catherine se rozbušilo srdce, ostatně jako pokaždé, když se někdo o tomto tématu zmínil. Snažila se zahnat smutek a soustředila se jen na péči o pacienty. Většina z nich pocházela z Darwinu a jeho okolí, ale Japonci svrhli bomby i na jiná města.

Když na konci směny procházela kolem pokoje číslo šest, zaslechla hlasitý smích. Nakoukla dovnitř a spatřila dva těžce raněné muže, kteří se prohýbali smíchy. „Co se to tady děje?“ zeptala se udiveně.

„Teď tady byl seržant ze základny v Alice Springs. Říkal nám, že ti blázniví Japončáci bombardovali sever Queenslandu z hydroplánů,“ zajíkal se smíchy Forrest Whitehall. Jednu nohu měl v sádře a obvaz, který měl ovázaný kolem hlavy, mu zakrýval i polovinu obličeje.

„A co je na tom tak vtipného?“ zamračila se Catherine.

„No, v Townsville je velká vojenská základna, sestro Thomasová,“ ozval se z druhé postele Jake Simpson. „Japonci svrhli půl tuctu bomb a ani jedna z nich nezasáhla cíl! Oni tu obří základnu prostě minuli, a nezasáhli dokonce ani město.“

„Všechny bomby dopadly do moře,“ zaryčel Forrest a snažil se popadnout dech.

„Navíc chtěli vybombardovat i Mossman, ale bomby skončily někde v buši!“ dusil se smíchy Jake.

Další dva pacienti, kteří leželi na pokoji, se rozesmáli.

Doktor Fitzpatrick, který právě procházel kolem a zaslechl jejich rozhovor, řekl: „Neberte je vážně, Catherine. Oni si takhle zvedají sebevědomí.“

„Nejspíš,“ zavrtila hlavou Catherine, která pořád nechápala, co je na tom tak směšného.

„A co vy? Přijdete zítra?“ zajímal se lékař.

Catherine se zamyslela nad tím, jak se dnes cítila. Ošetřovala pacienty a poslouchala historky zraněných vojáků. Nebylo to snadné, ale měla pocit, že někomu pomáhá a stará se o ně tak, jak by si to přály jejich rodiny. „Ano, přijdu,“ řekla nakonec.

„To je skvělé. Každý den není tak hektický jako dnešek. Moc jste nám pomohla.“

Catherine jeho chvála zahřála u srdce. „Na shledanou zítra.“

Více než polovinu pacientů v nemocnici tvořili civilisté, včetně dětí. Pro Catherine bylo mnohem snazší pečovat o ně než o raněné vojáky. Sice se snažila nemyslet na Prestona, ale jakmile se vrátila domů, rozplakala se. Slzy jako by odplavovaly její bolest. Den co den se vracela do práce a rána na její duši se pomalu zacelovala.

Z týdnů se staly měsíce, a než se Catherine nadála, nadešel květen 1945 a v Evropě skončila druhá světová válka. Lidé v ulicích Alice Springs jásali. Catherine přála všem vojákům, že se brzy setkají se svými rodinami, ale při pomýšlení na Prestona a ostatní mladé muže, kteří zcela zbytečně přišli o život, se jí svíralo srdce.

O pár měsíců později kapitulovalo i Japonsko. Druhého září podepsali Japonci na palubě USS Missouri příslušné dokumenty. Japonsko bylo definitivně poraženo. Catherine se na jednu stranu ulevilo, ale na druhou ji bolelo, co všechno jí útoky na Austrálii vzaly – skvělého manžela i možnost stát se matkou.

PROSINEC 1945

„Vy budete určitě sestra Thomasová.“

Catherine, která právě kontrolovala zdravotnický materiál na pokoji číslo dvanáct, se otočila. Muž s laskavými zelenými očima a přátelským úsměvem jí připadal povědomý.

I on si pamatoval hezkou blondýnku s nebesky modrými očima.

„Ano, to jsem.“

„Vzpomínáte si na mě? Nejspíš ne. Když jsme se naposledy setkali, nebyla jste zrovna v nejlepší kondici.“ Tehdy ho překvapilo, že se i ve svém stavu zajímala o Létající doktory.

„To muselo být v letadle z Darwinu sem, že?“ usmála se Catherine.

„Třeba. Jsem doktor Curtis. Divím se, že si mě pamatujete. Byla jste pod silnými sedativy. Mám radost, že jste v pořádku.“ Vypadala zdravě, jen byla pobledlá.

„Snad jsem vám nedělala neslušné návrhy,“ zažertovala. Pacienti jí pod vlivem léků napovídali takové věci, že se kolikrát červenala až po kořínky vlasů.

Doktor Curtis se usmál. „Nemusíte mít strach, byla jste vzorná pacientka. Povídali jsme si o Létajících doktorech. Vyprávěl jsem vám o naší organizaci. Možná si na to budete pamatovat. No, a to je ten důvod, proč jsem dneska tady.“

„Vzpomínám si, že jste mi říkal, že Létající doktory založil nějaký reverend Flynn.“

Lékař přikývl. „Mám několik novinek, které by vás mohly zajímat.“

„Jaképak?“

„Základna Létajících doktorů v Broken Hill hledá zdravotní sestru, a já jsem si na vás hned vzpomněl. Tehdy se mi zdálo, že vás ta práce zaujala. Nechtěla byste k nám nastoupit jako létající zdravotní sestra?“

„Já?“ vykulila oči. „Já nevím...“ Zaváhala. „Jak jste mě tady vůbec našel?“

„Doufal jsem, že jste ještě v Alice Springs, tak jsem se trochu poptal.“ V nemocnici na ni všichni pěli ódy. „Tak co, nelákalo by vás to? Každý den je úplně jiný. V Broken Hill a nejbližším okolí žije spousta austrálských dětí. Budu k vám upřímný – není to jednoduché, ale jsem si jistý, že vy byste to hravě zvládla.“

Catherine se zamyslela. Práce v nemocnici ji bavila, ale od konce války už nemuseli ošetřovat tolik pacientů. Dny byly jeden jako druhý a mimo nemocnici moc přátel neměla. Měla pocit, že se vůbec nikam neposouvá.

„Vaše nabídka je opravdu lákavá, doktore Curtisi,“ připustila. „Ale jistě máte spoustu uchazeček.“

„O tom upřímně dost pochybuju. Broken Hill je hornická osada, takže se tam moc žen nehrne. Ale je tam jedna z největších základen Létajících doktorů v Austrálii. Práce je opravdu pestrá a procestovala byste celý Nový Jižní Wales. Pokud se přihlásíte do výběrového řízení, přimluvil bych se za vás.“

„Děkuji, v tom případě to zkusím,“ řekla Catherine, ale moc velké naděje si nedělala. „V nemocnici se mi sice líbí, ale myslím, že nastal čas na změnu.“ Lákalo ji, že by mohla létat s lékaři k nejrůznějším zásahům.

Doktor Curtis se usmál a podal jí formulář.

ÚNOR 1946

„Děkuju, že jste mě odvezl na nádraží,“ usmála se Catherine na doktora Curtise. Její vlak, *The Ghan*, pojmenovaný po afghánských velbloudářích, kteří pomáhali průzkumníkům hledat vhodnou trasu pro postavení železnice, měl odjet v pět hodin večer. Catherine před sebou měla 953 míle a následující den v poledne by měla dorazit do Adelaide.

„Jsem rád, že vás přijali,“ odpověděl lékař.

„Vaše přimluva očividně zabrala,“ mrkla na něj. Čekání na odpověď bylo nekonečné a Catherine se už téměř vzdávala naděje, že by ji mohli přijmout. Když se tu dobrou zprávu konečně dozvěděla, okamžitě zavolala doktoru Curtisovi. „Jsem vám za to opravdu vděčná.“

„Myslím, že Létařící doktoři právě získali skvělou zdravotní sestru,“ usmál se. „Už jste si koupila jízdenku z Adelaide do Broken Hill?“

„Měl by tam jet autobus,“ odpověděla Catherine. „Ubytuju se v nějakém hotelu v Adelaide a pojedu až druhý den.“

„Čeká vás dobrodružná cesta. A to je teprve začátek. Hodně štěstí, slečno Thomasová. Teda ne že byste ho potřebovala.“

„Děkuju, doktore Curtisi.“ Nastoupila do vlaku a zamávala mu na rozloučenou. Potom se uvelebila ve svém kupé a spokojeně pozorovala ubíhající krajinu. Když minuli McDonnellovo pohoří, otevřel se jí výhled na rovinatý terén. Tu a tam zahlédla klokana nebo emua, a jednou dokonce stádo velbloudů. Jídlo si nechávala přinést přímo do kupé, aby se vyhnula ostatním cestujícím. Neměla náladu poslouchat smutné příběhy a vyprávět jim o tom, co prožila. Jedním z důvodů, proč se rozhodla odejít z Alice Springs, byla naděje, že farmáři a horníci nebudou neustále mluvit o válce. Chtěla jednou provždy uzavřít jednu životní kapitolu a těšit se na světlou budoucnost.

Překlad Lenka Kubešová